

Иван Вазов
Боровият лес

Сняг над него. Но той пак зелен е –
боровият лес. Мрази го зима,
летен жар гори го – той не вене,
равнодушно вихрите приема,
плащът му смарагдови не пада –
поздрав, горо млада!

Сняг над мене. Но сърцето – жарко.
Не убиват ледните фъртуни
туй, що в мен е вечно, що е ярко,
ни в душа отзивчивите струни:
в дълбините й още пролет влада –
поздрав, душо млада!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5061>]